

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **P. K.**
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2024, č. j. X

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 27. 5. 2024, č. j. X **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 600 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, advokátky Mgr. Rebeky Mořovské Židuliakové, sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu Hranice (dále „MÚ“) ze dne 23. 11. 2023, č. j. X uznán vinným spácháním dvou přestupků.

2. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítl odvolání žalobce jako nepřípustné s odůvodněním, že žalobce podal proti rozhodnutí MÚ odvolání prostřednictvím společnosti P. I. a. s. (dále jen „společnost P.“), která ale ani na výzvu nedoložila plnou moc k zastupování žalobce. Odvolání tak žalovaný vyhodnotil jako nepřípustné, neboť jej v rozporu s § 96 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o přestupcích“), podala jiná osoba (společnost P.) než obviněný (žalobce).

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

3. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost jeho výroku a nezákonnost, neboť uvedl-li podle něj ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaný, že přezkoumal odvolání P. K., zastoupeného společností P., tj. odvolání obviněného, pak nemohl toto odvolání zamítnout jako nepřípustné, tj. podané neoprávněnou osobou, jelikož účastníku řízení právo podat odvolání svědčí. Žalobce podal odvolání dne 15. 12. 2023 ze své datové schránky, takže šlo o odvolání samotného účastníka, které tak nemohlo být nepřípustné. Otázka, zda takové odvolání bylo včasné, je pro posouzení věci nerozhodná, neboť odvolání bylo zamítnuto jako nepřípustné, nikoli opožděné.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že odvolání proti rozhodnutí MÚ bylo dne 14. 12. 2023 podáno z datové schránky společnosti P. bez plné moci, přičemž tato společnost následně k výzvě žalovaného ze dne 3. 5. 2024 uvedla, že žalobce nezastupuje. Odvolání tak bylo podáno jinou osobou než obviněným, a tudíž je nepřípustné. Žalovaný odmítl, že by výrok napadeného rozhodnutí byl nesrozumitelný, neboť je z něj zřejmý název odvolatele, v čí věci bylo rozhodnuto, jakým způsobem a na základě jakých právních ustanovení. Zdůraznil přitom, že odvolatelem byla společnost P. Dále dodal, že o odvolání podaném samotným žalobcem dne 15. 12. 2023 z jeho datové schránky rozhodl dne 17. 6. 2024 tak, že je zamítl jako opožděné.

Oznámení žalovaného o vydání opravného rozhodnutí

5. Následným podáním žalovaný soudu sdělil, že dne 9. 9. 2024 vydal ve věci opravné rozhodnutí, kterým opravil zjevnou nesprávnost tak, že nově v záhlaví napadeného rozhodnutí označil odvolání, o němž bylo rozhodnuto, jako odvolání společnosti P. ve věci obviněného žalobce, namísto odvolání žalobce, zastoupeného společností P.

Replika žalobce

6. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného uvedl, že tvrdí-li žalovaný, že odvolatelem byla společnost P., která nikoho nezastupovala, pak tato musela být jediným účastníkem řízení o odvolání. Pokud byl ale jako účastník řízení o odvolání vymezen žalobce, což jednoznačně byl, nebylo možné jeho odvolání zamítnout jako nepřípustné. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost, neboť dle výroku rozhodoval žalovaný o odvolání žalobce, dle odůvodnění však o odvolání třetí osoby. Podle žalobce nelze aprobovat rozhodnutí, kterým bylo odvolání jediného účastníka zamítnuto jako nepřípustné, tím méně, je-li v odůvodnění tvrzeno, že účastník řízení odvolání vůbec nepodal. Nejedná se přitom o formální vadu, nýbrž o rozhodnutí nesprávné i věcně. Je-li nesporné, že žalobce dne 15. 12. 2023 podal ze své datové schránky odvolání a žalovaný

rozhodl o odvolání žalobce, pak takové odvolání nemohlo být nepřípustné. Dále žalobce dodal, že otázka, zda bylo jeho odvolání i včasné, není předmětem tohoto řízení, v němž je soud oprávněn přezkoumávat jen závěr o nepřípustnosti odvolání.

Duplika žalobce

7. V dalším podání žalobce označil postup žalovaného spočívající ve vydání opravného rozhodnutí za nemožný, neboť původní rozhodnutí již bylo zažalováno a lhůta k rozšíření žaloby již uplynula. Žalovaný nadto neopravoval zjevnou písařskou vadu ani zjevnou vadu v počtech, nýbrž zcela změnil smysl rozhodnutí, proti němuž by musel žalobce zcela odlišně koncipovat žalobu. Žalovaný podle žalobce v opravném rozhodnutí změnil skutkový stav, neboť nově tvrdí, že rozhodoval o odvolání společnosti P., zatímco v původním rozhodnutí tvrdil, že rozhoduje o odvolání žalobce, což je nepřípustné, jak lze dovodit i z § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Dále pak žalobce poukázal na skutečnost, že výrok původního, žalobou napadeného rozhodnutí byl zcela v kohezi s jeho odůvodněním, zatímco po změně provedené opravným rozhodnutím výrok s odůvodněním nekoresponduje. Konečně podle žalobce obsahuje opravné rozhodnutí nesprávné poučení o absenci odkladného účinku odvolání.

Oznámení žalovaného o zrušení opravného rozhodnutí

8. Podáním ze dne 14. 1. 2025 oznámil žalovaný soudu, že ministerstvo dopravy rozhodnutím ze dne 12. 11. 2024 výše zmíněné opravné rozhodnutí zrušilo.

C) Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání.
10. První spornou otázkou v tomto řízení byla (ne)srozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí. Podle žalobce totiž žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že přezkoumal odvolání žalobce (obviněného P. K.), zastoupeného společností P. I. a.s., přičemž toto odvolání zamítl jako nepřípustné, tj. podané osobou neoprávněnou, což podle žalobce nedává smysl, resp. nelze takto rozhodnout, neboť žalobce byl v procesním postavení účastníka řízení, jemuž právo podat odvolání náleží (viz § 81 odst. 1 správního řádu a § 96 odst. 1 zákona o přestupcích), a tudíž nemůže být jeho odvolání zamítnuto jako nepřípustné.
11. Krajský soud předně uvádí, že žalobce nerozlišuje výrok a výrokovou část.
12. Podle § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků*. Odstavec 2 poté stanoví, že *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení*.
13. Z citovaného ustanovení vyplývá, že výrokovou část správního rozhodnutí nelze ztotožňovat s výrokem rozhodnutí. Podrobně se tímto rozlišením zabýval NSS v rozsudku

ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118, v němž uvedl, že „ve výrokové části je označen orgán, který jako věcně příslušný ve věci rozhodl; poté jsou v ní označeni účastníci řízení podle § 27 odst. 1 s. ř., kterým správní rozhodnutí zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti nebo o nichž, se prohlašuje, že práva nebo povinnosti mají nebo nemají, a jejich zástupců; poté je v ní uvedena vlastní právní otázka, která je předmětem řízení (např. uložení pokuty za protiprávní jednání /jak tomu bylo ostatně v tomto případě/ nebo zamítnutí žádosti o určitou dávku či nepřiznání nároku); dále jsou uvedena příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí a samozřejmě samotný výrok rozhodnutí. Právě samotný výrok rozhodnutí náležitě vyjadřuje, jakým způsobem příslušný správní orgán rozhodl o předmětu řízení. Výrok rozhodnutí musí být přitom jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť pouze ten (na rozdíl od ostatních částí správního aktu, jako je označení orgánu, který rozhodl, návětí, odůvodnění, poučení) v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností. Je tedy třeba odlišit „výrok“ jako nejdůležitější součást správního aktu (většinou i vhodně graficky oddělený, zpravidla mezi slovy „rozhodl takto“ a „odůvodnění“) od „výrokové části rozhodnutí“, která vyjadřuje, jakým způsobem bylo rozhodnuto v dané věci a nabude-li právní moci představuje překážku věci rozhodnuté a v případě nepravomocného rozhodnutí překážku litispendence a umožňuje řádné právo na obhajobu (obdobně viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, sp. zn. 6 A 168/1995)“.

14. Ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 s. ř. jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje, které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výroky rozhodnutí. Dále NSS v uvedeném rozsudku pokračoval takto: „Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítka, tak u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem (srov. VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006. s. 401-405).
15. Při aplikaci na posuzovanou věc je třeba uvést, že samotným výrokem napadeného rozhodnutí je tato pasáž jeho výrokové části: „Podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Hranice, Odboru vnitřních věcí, Oddělení dopravních přestupků, ze dne 23.11.2023, č. j. X, **zamítá** jako nepřípustné“. Tento výrok podle krajského soudu splňuje veškeré nároky na určitost a srozumitelnost. Je z něj zřejmé, že předmětem rozhodování žalovaného bylo odvolání proti přesně specifikovanému rozhodnutí MÚ, jakož i to, jak žalovaný o tomto předmětu rozhodl, tj. že je zamítl jako nepřípustné. Tento výrok tudíž nelze označit za nesrozumitelný.
16. Za problematickou však žalobce fakticky označil identifikaci předmětného odvolání v záhlaví napadeného rozhodnutí. V něm totiž žalovaný uvedl, že přezkoumal podle § 89 odst. 2 správního řádu „odvolání obviněného pana P. K., nar. X, bytem X (dále jen „obviněný“), zastoupený společností P. I. a.s., IČ: X, se sídlem P. 838/6, Z., X B. (dále jen „společnost“), proti rozhodnutí Městského úřadu Hranice, Odboru vnitřních věcí, Oddělení dopravních přestupků ze dne 23.11.2023, č. j. X...“.

17. Z uvedené citace je zřejmé, že žalovaný v záhlaví napadeného rozhodnutí specifikoval předmět řízení, identifikovaný v samotném výroku jen jako „odvolání“, jako odvolání žalobce.
18. V tom případě však nelze než přisvědčit žalobci v tom, že je takové rozhodnutí s ohledem na právní úpravu přípustnosti odvolání nezákonné. Podle § 81 odst. 1 správního řádu totiž platí, že *účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak*, přičemž podle § 96 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky se proti rozhodnutí o přestupku, kterým byla vyslovena vina, *může odvolat obviněný v plném rozsahu*. Odvolání žalobce, který byl v daném řízení obviněným z přestupku, tudíž mohl žalovaný zamítnout jako nepřípustné s odkazem na § 92 odst. 1 správního řádu pouze v případě, že by z jeho odůvodnění vyplývalo, že důvodem nepřípustnosti mělo být to, že žalobce podal odvolání jen proti odůvodnění rozhodnutí MÚ (*viz § 82 odst. 1 věta druhá správního řádu, podle níž „Odvolání jen proti odůvodnění rozhodnutí je nepřípustné.“*). Tento závěr ale z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, naopak z něj vyplývá, že nepřípustnost zmíněná ve výroku, měla být nepřípustností subjektivní, tj. tím, že odvolání bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou, a to společností P. I a. s.

19. Žalovaný konkrétně v odůvodnění uvedl:

„Odvolací správní orgán ze správního spisu zjistil, že v přestupkovém řízení, zahájeném dne 13.09.2023 doručením příkazu, byla jediným účastníkem řízení fyzická osoba, a to pan P. K., jako obviněný podle § 68 písm. a) zákona o přestupcích. Pan K. byl v přestupkovém řízení identifikován svým datem narození a místem trvalého pobytu. Obviněnému bylo rozhodnutí doručeno dne 29.11.2023 a proti němu podal prostřednictvím společnosti blanketní odvolání dne 14.12.2023. Totožné blanketní odvolání bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno taktéž 15.12.2023. Správní orgán prvního stupně dne 18.12.2023 zaslal obviněnému (doručeno 20.12.2023) a společnosti (doručeno 18.12.2023) výzvu k doplnění plné moci k zastupování a výzvu k odůvodnění, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnosti rozhodnutí. Blanketní odvolání bylo na základě výzvy správního orgánu doplněné o odvolací důvody dne 18.01.2024, totožné doplnění bylo odvolacímu správnímu orgánu doručeno dne 21.01.2024. Součástí totožných doplněných odvolání však nebyla plná moc, kterou by udělil obviněný společnosti.

Odvolací správní orgán zaslal společnosti usnesení č. j. x ze dne 03.05.2024, ve kterém společnost vyzval k doplnění plné moci k zastupování obviněného a stanovil lhůtu na doplnění 5 pracovních dnů. Usnesení ze dne 03.05.2024 bylo společnosti doručeno 10.05.2024. Plná moc nebyla odvolacímu správnímu orgánu ke dni 24.05.2024 doručena, a proto je odvolání zamítnuto jako nepřípustné.

Odvolání proti rozhodnutí může podat dle § 96 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích obviněný. V tomto případě byl k podání odvolání oprávněn toliko pan K. jako fyzická osoba, které bylo rozhodnutí řádně doručeno (oznámeno). Z tohoto důvodu je odvolání, které podala jiná osoba než pan K., nepřípustné, neboť společnost P. I. a. s., nebyla účastníkem řízení, kterému by se rozhodnutí doručovalo. Odvolací správní orgán k tomu uvádí, že z hlediska právní osobnosti (§ 15 a 18 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů) se jedná o dva rozdílné, samostatné právní subjekty. Odvolacímu správnímu orgánu proto nezbylo, než odvolání zamítnout podle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřípustné.“

20. Takové odůvodnění je ale v příkrém rozporu s výrokovou částí napadeného rozhodnutí, z níž je zřejmé, že předmětem odvolacího řízení bylo odvolání žalobce, nikoli odvolání

společnosti P. I. a.s. V citovaném odůvodnění nadto žalovaný uvedl, že mu byla doručena postupně dvě odvolání, a to dne 14. 12. 2023, a dále dne 15. 12. 2023, aniž je zcela zřejmé, o kterém z těchto dvou odvolání vlastně rozhodl. Tato nejasnost mohla být definitivně odstraněna až poté, co žalovaný o tři týdny později vydal rozhodnutí ze dne 17. 6. 2024, č. j. X, jímž jako opožděné zamítl odvolání žalobce, doručené z datové schránky žalobce dne 15. 12. 2023. Ani odstraněním této nejasnosti však nebyl odstraněn rozpor výrokové části napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

21. Z následného postupu žalovaného je pak zřejmé, že si popsanou vadu napadeného rozhodnutí uvědomil, načež se ji snažil po podání žaloby napravit vydáním opravného rozhodnutí ze dne 9. 9. 2024, č. j. X, jímž chtěl identifikaci předmětu odvolacího řízení změnit tak, že za něj nově označil „... *odvolání společnosti P. I. a.s., IČ: X, se sídlem P. 838/6, Z., X B. (dále jen „společnost“), ve věci obviněného pana P. K., nar. X, bytem X (dále jen „obviněný“) proti rozhodnutí Městského úřadu Hranice, Odboru vnitřních věcí, Oddělení dopravních přestupků ze dne 23.11.2023, č. j. X...*“ Toto rozhodnutí ale následně k odvolání žalobce zrušil nadřízený orgán – Ministerstvo dopravy rozhodnutím ze dne 12. 11. 2024, č. j. X, neboť dospěl k závěru, že zvolený postup žalovaného byl nezákonný, jelikož opravné rozhodnutí nemůže sloužit ke změně obsahu výroku rozhodnutí, k níž daná oprava směřovala.

D) Závěr a náklady řízení

22. Jelikož žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou předpokládanou § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné, soud je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto žalovaným vytknutou vadu odstraní a o odvolání, doručenému MÚ dne 14. 12. 2023 rozhodne jednoznačně. Právním názorem soudu je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán.
23. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a uložil žalovanému povinnost zaplatit náklady řízení žalobci, který měl ve věci plný procesní úspěch.
24. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyzval soud, aby žalobci ani v případě úspěchu ve věci právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť žalobce opakovaně porušuje pravidla silničního provozu (k čemuž uvedl dvě spisové značky případů, z nichž se měl jeden týkat společnosti K. s. r. o. a druhý žalobce). Procesní strategii žalobce a její zneužívající povahu by proto měl soud podle žalovaného hodnotit jako okolnost zvláštního zřetele hodnou odůvodňující nepřiznání náhrady nákladů řízení. Žalobce označil požadavek žalovaného za nemístný pokus o jeho dehonestaci, neboť žalovaný ani nepopsal, v čem měla „procesní strategie“ žalobce spočívat. V jedné z žalovaným zmíněných věcí bylo podle žalobce přestupkové řízení zastaveno s odůvodněním, že místo spáchání přestupku je popsáno v rozporu se skutečným stavem. Pochybení správního orgánu však nelze označit za procesní strategii žalobce. Současně za takových okolností nelze žalobce nařknout z opakovaného páchání přestupků.
25. Podle § 60 odst. 7 s. ř. s. *jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.*
26. Postup podle § 60 odst. 7 s. ř. s. není nenárokový. Jeho využití je na úvaze soudu (rozsudky NSS ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44, bod 18 či ze dne 2. 2. 2023, č. j. 9 As 29/2021-36, bod 39). Za vznesení argumentace směřující k možné aplikovatelnosti § 60 odst. 7 s. ř. s.

nese procesní odpovědnost ta strana, která se aplikace § 60 odst. 7 ve svůj prospěch domáhá, nevyplývá-li důvod pro aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. přímo ze soudního spisu. Žalovaný se však ve svém vyjádření k žalobě omezil jen na konstatování, že jde ze strany žalobce o procesní strategii zneužívající povahy, aniž konkretizoval, v čem má taková strategie spočívat, přičemž v této souvislosti jen zmínil dva případy, kdy se měl žalobce (popř. společnost K. s. r. o., jejíž vztah k žalobci nijak neobjasnil), dopustit dalších přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. K následnému zpochybnění těchto tvrzení žalobcem se pak již žalovaný nevyjádřil. Podle krajského soudu by ale ani pravdivost tvrzení žalovaného, že se žalobce opakovaně dopouští dopravních přestupků, nemohla bez dalšího vést k aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s., neboť opakované páčání přestupků nemůže být označeno za „procesní strategii“ zneužívající povahy. Tou by mohly být jediné žalovaným identifikované konkrétní postupy a procesní kroky žalobce, jež by zjevně nesměřovaly k ochraně jeho veřejných subjektivních práv, nýbrž pouze k vytvoření procesního „zmatku“. Takové konkrétní kroky ale žalovaný neoznačil a krajský soud neshledal, že by takové kroky vyplývaly z obsahu spisu. Důvody zvláštního zřetele hodné, které odůvodňují moderaci náhrady nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., tudíž soud v posuzované věci neshledal.

27. Náklady v podobě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladů právního zastoupení. Tyto náklady spočívají v odměně advokátky za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, seps žaloby a seps dalších dvou podání ve věci samé) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (neboť všechny úkony právní služby byly učiněny do tohoto data, srov. § 15 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025), a to ve výši 3 100 Kč za každý úkon právní služby podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tj. celkem 12 400 Kč, a dále k nákladům zastoupení patří i paušální náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby, tj. celkem 1 200 Kč. Celkové náklady žalobce tedy činí 16 600 Kč (3 000 + 12 400 + 1 200). Lhůtu (do 30 dnů od právní moci rozsudku) a místo plnění (k rukám zástupkyně žalobce) určil soud podle § 64 s. ř. s. za použití § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. září 2025

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně